

handlingerne, skal afgjøres udenfor Thinget, og kun med Partiet maa der stemmes. De, der staa udenfor, ere altsaa saa at sige afstaarne fra at vide synderlig Besked med, hvad der passerer. Denne Dagsorden altsaa, som her fremkommer

Formanden (Berg): Det maa være en Misforstaaelse. Her er Spørgsmaalet til Forhandling, og her finder Afgjørelsen Sted

Bluhme: Angaaende den Dagsorden, der her foreligger, skal jeg ganske kort sige, at jeg ikke kan stemme, for den, idet jeg ganske vist paa samme Tid maa erkjende, at jeg kan forstaa, at Thinget fastholder den, at det store Parti, som i en Række Aar har kæmpet for Folkets Frihed, for Opretholdelsen af vor Forfatning, endelig er kommen til dette Standpunkt, men paa samme Tid maa jeg tilføie, at jeg tror, at det Samme kunde være naaet, naar man istedetfor Visnepolitikken havde holdt sig til Forhandlingen, idet det vistnok ikke kan være Tvivl underkastet, naar man henfer til Indholdet af de Reformforslag, der efterhaanden ere komne frem fra Regjeringen, at de allesammen saa at sige vilde blive forfaste eller vedtagne i en saadan Form, at Regjeringen ikke kunde taale det. Jeg kan altsaa forstaa, at man gaar til denne Dagsorden, hvorimod jeg ikke godt kan forstaa, at den høie Regjering virkelig har villet lade det komme saa vidt, som det nu er kommet. Den er og har været stillet saaledes i en Række af Aar, at den har haft flere Chancer, end nogen anden Regjering har haft her i Landet siden 1848, til at kunne fremme Folkets Fremskridt og Folkets Velvære og aandelige Udvikling, idet den har haft Betingelser tilstede i Partiforholdene, som ingen Regjering før har haft, men den har forsmaaet at gribe de Tilbud og de Chancer, den har haft, for fast at nytte sig til et lille Mindretal i Befolkningen. Det, som Regjeringens Magt hviler paa i Diebliffet, er en Umandhed, som kalder sig „det konservative Høire“, thi det er en Umandhed, naar man ser et Parti, der er sammensat, ganske vist af Folkets konservative Elementer, ikke alene slutte sig sammen med, men underordne sig det eneste virkelige revolutionære Parti, vi have her i Landet, og underordne sig det i den Grad, at det, paa samme Tid som det har forekastet den store Mængde af Repræsentanterne, at de slutte sig sammen til et Parti og binde deres Talefrihed, som det siges ved Udenomsbeslutninger, selv binder sig paa en saadan Maade, som det er viist os tydeligt af et for nylig offentliggjort Strift af en

Landsthingsmand, ifølge hvilket man binder hverandre saaledes, at det saa at sige er forbudt at udtale sin divergerende Overbevisning, ja man binder sig endog til at stemme efter, hvad der er vedtaget. Man kalder sig „det konservative Høire“, som sløtter Regjeringen. Et konservativt Parti maa efter min Mening have, og det har, den store og vigtige Opgave at gaa i Spidsen for Folkets Udvikling. Det konservative Parti, som ikke kan det og ikke forstaa det, kan aldrig blive konservativt, det kan blive enten reaktionært eller slet ingen Ting. De Elementer, som her i vort Land, i vort Folk skulde være Bærerne af det konservative Parti, have faaet af Forsynet ved Fødselen Rigdom og social Magtstilling, de have faaet Kundskab og Dannelse, og de have ved Forfatningen faaet fremtrædende politiske Privilegier. De have altsaa al mulig Ret til at gaa i Spidsen for Udviklingen, og de have den store Pligt og den store Lykke at kunne gaa i Spidsen for Udviklingen. Det har været, det er og vil være i allerhøieste Grad at misforstaa den Lykke at kunne, og en Tilfidsføttelse af egne Interesser, til Tak for Alt, hvad der er givet dem i Livet, ikke at ville virke til at opretholde det Livet, som der er givet hele den store Del af Befolkningen. Jeg sigter her ikke alene til det Sociale, men ogsaa til det Politiske. Thi hvad er det, der er givet Folket? Kun den tarvelige Ret at have Bevilgningseretten ubekjæret og selvfølgelig ogsaa den, at alle Klasser af Samfundet staa Kongen lige nær med samme Ret til at nærme sig hans Throne, med samme Ret til at se sine Repræsentanter, naar de besidde Befolkningens Tillid, ogsaa blive kaldede til at have Kongens Tillid, og i Opretholdelsen af disse Forbringer ligger da naturligvis ikke og kan ikke ligge fra Befolkningens Side nogensomhelst Fornegtelse af det, som De stille op: Kongens Frihed til at vælge sine Ministre og Thingenes Ligeberettigelse. Ret, Thingenes Ligeberettigelse er netop tilfidsføtt i det Diebliff, Folkethingets Repræsentanter ikke kjendes værdige til lige saa vel som Landsthingsrets til kaldes til Kongens Raad, og Kongens Ret til at vælge sine Ministre er der intet Menneffe her i Landet, som benægter, uden det lille Parti, som staa omkring Thronen og forhindrer Folkets Stemme fra at naae til Kongen, forhindrer det ved at fastbinde sig gennem Partidannelsen til Intet at gjøre uden, hvad der vedtages under Ledelse af disse Mænd, som nu i over en Menneffeaalder have saa at sige domineret alle vore indre og ydre Forhold,